

[Starcke.]

hvis Styrke de færreste har rigtig Begreb om. Embedsmændene skubber baade Ministre og Rigsdag til Side, og man finder sig i det. Det hedder sig, at Landet har en Regering Knud Kristensen. Det er forkert. Regeringen hedder Bramsnæs—Seligmann—Lindgren.“

Maaske vil Nationalbankdirektør Bramsnæs, som jo sidder paa Pengekassen i Øjeblikket, gøre store Øjne, naar han hører dette, Øjne saa store som Tekopper, men det er i Virkeligheden saadan, at i Øjeblikket, hvor Folk er begyndt at spadsere over Isen til de andre nordiske Lande, er Nationalbankdirektøren vanskeligt stillet, for derigennem praktiseres jo en af de Funktioner, han som Formand for Foreningen „Norden“ burde have varetaget; men som han i sin Egenskab af Nationalbankdirektør ødelægger, nemlig et nordisk Samarbejde.

Og Direktør Erik Lindgren fra Varedirektoratet, hvis herlige Interview i „Politiken“ har aabnet Øjnene paa saa mange, hvordan gaar det i Grunden med ham? Han gav et træffende Billede i „Politiken“ den 1. Januar af hele den indviklede Planøkonomi. Han sagde: „Ja, det er et Puslespil, en Ramme, — Økonomisering, hvor alle Enkeltheder skal passe ind.“ Man mindes næsten Hitlers berømte Ord: „Alles ist voraus hineinkalkuliert“. (*Hans Hedtoft*: Tal om Politik og ikke om Embedsmændene, der ikke kan forsvare sig!). Man mindes Redaktør Knud Rees Udtalelse: „Hele det Kontrolapparat og Rationeringssystem, vi har i Dag, og som føles som en Slags tysk Efterladenskab“. Man mindes den højtærede Minister Federspiels Ord: at det „i Virkeligheden repræsenterer den samme Tankeverden, som gav sig Udtryk i Hitlers Planer om et nyt Europa.“

Til Trods for det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Indignation vil jeg tillade mig endnu en Gang at citere Direktør Lindgren, hvis Interview er fremkommet offentligt. Direktør Lindgren udtalte: „Men for udenforstaaende kan det nok se ud som en Storm-Petersensk Maskine, som vi stadig fornyer med mærkelige Tandhjul og Trisseværker.“ Her ser De en Del af Maskinen. Det er en Anmeldelse til Direktoratet for Vareforsyning vedrørende Forbruget af Træ, det berømte Skema, der indeholder 2 004 Spørgsmaal. Jeg synes, det har Interesse at fremdrage det her paa Ting, for naar det offentligt kan siges, at en stor Del af Administrationen har tiltaget sig Beføjelser, som egentlig tilkommer Rigsdagen, saa er det ikke noget helt ligegyldigt, som kan forbigaas i

Tavshed. (*Hans Hedtoft*: Det er jo Handelsministeren, der har Ansvar for det Spørgeskema!).

Der fører ingen Vej tilbage, sagde Direktør Lindgren. Han arbejder aabent og ærligt paa at gøre Systemet permanent, til Trods for at alle Regeringer og Handelsministre har erklæret, at dette System og denne Bemyndigelseslovgivning kun skulde være midlertidig. Direktør Lindgren modarbejder dets Ophævelse. Fejlen er ganske rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft siger; ikke Embedsmændenes, men det er de ærede Medlemmers i denne Sal, fordi vi efterhaanden har opbygget hele denne Bemyndigelseslovgivning og hele dette Administrationssystem, som de ærede Medlemmer i dette Ting ikke længere er i Stand til at overskue, og derigennem undergraver vi det Folkestyre, som vi er forpligtet over for ved Grundloven.

Jeg vil gerne tillade mig at spørge den højtærede Handelsminister: Hvad agter Ministeren at foretage sig over for Direktør Lindgren? Mener han, som „Børsen“ skrev, at det vil „være rimeligt at finde en Mand, der i højere Grad end Direktør Lindgren er indstillet paa, at denne Institution skal afvikles og dens Omraade til enhver Tid begrænses stærkest muligt.“?

Og Direktør Seligmann fra Prisdirektoratet, som den 13. Februar udtalte, at det var Prisdirektoratets Hensigt at tage endnu flere Omraader ind under sin Virksomhed, Direktør Seligmann, som gav den forbløffende Oplysning, at vi i Øjeblikket har mellem 15 000 og 20 000 Maksimalpriser! Ja, man fristes næsten til at bede den højtærede Finansminister om nærmere at gøre Rede for denne Række af Maksimalpriser, men jeg tror, det vilde tage for meget af Tingets Tid. Direktør Seligmann roser sig af, at dette System nu har vokset sig saa stort, og saa følger han til:

„Vi har i Prisdirektoratet følt os forpligtet til ogsaa at behandle anonyme Klager. — Det er en Virksomhed, der har mødt Protest fra Grossererersocietetets Komité og Provinshandelskammeret, men vi har ment den nødvendig og opfordrer Prisdvalgene til ogsaa at behandle anonyme Klager.“

Er dette ikke i saa høj Grad stridende mod dansk Retsbevidsthed og Æresfølelse, at det maa faa Konsekvenser enten for Direktør Seligmann eller for den Minister, som tolererer et saadant System? Direktør Seligmann motiverer sin Fremgangsmaade med, at Folk ikke tør klage over deres Slagter og deres Købmand, men det samme gælder jo Erhvervslivets Folk i Forholdet til Embeds-